

ster om, at regeringen rent faktisk har en aftale med Dansk Folkeparti om at rydde op i råd og nævn.

Dermed være ikke sagt, at forslaget egentlig ikke har relevans, men der er mange uafklarede punkter i dette lovforslag. Hvordan kan det f.eks. være, at man hårdnakket vil holde liv i et nævn, som man ikke engang er klar over om der er brug for?

Der nævnes i indstillingen, at der rent faktisk skal laves pr for nævnet, og at man skal give det en chance, så man skal bruge 600.000 kr. på propagandavirksomhed for at se, om nævnet i virkeligheden har nogen relevans for offentligheden. Man giver som undskyldning, at der ikke er mere end 115 henvendelser og 44 sager i nævnet, og at det ikke er kendt i offentligheden. Der er mange nævn, der ikke er kendt i offentligheden, men hvis man har brug for at klage, skal man nok sørge for at finde den instans, som klagen kan indgives til.

Desuden må jeg pointere, og det er også, hvad der står i nogle af høringssvarene, at der rent faktisk eksisterer klageorganer, og at de er tilstrækkelige, også fordi klagesagerne kan gå en lige vej til domsafsigelse.

Regeringen er allerede på nuværende tidspunkt kommet med et oplæg. For at tempoet kan blive skruet i vejret, vil man i små sager indgå forlig, hvis det er muligt, sådan at man ikke har de lange ventelister i retssagerne. Det ville være yndigt, hvis man ustandselig skulle have et ekstra led, der skulle varetage en funktion, som i virkeligheden kan varetages et andet sted. Det er jo at sætte et ekstra ben på stolen, som tilfældet er her.

Desuden må man henholde sig til PLS Rambølls rapport, som er evalueringen af Ligestillingsnævnet, og som bl.a. påpeger, at deres overordnede vurdering er, at der er mange svagheder forbundet med Ligestillingsnævnets forhold til offentligheden.

Som tidligere nævnt er der en årsag til, at nævnet ikke er kendt i den store offentlighed, måske fordi det ikke har den store relevans, som det selv vil tillægge sig. Desuden må man sige, at det danske retssystem og de love, der omhandler ligestilling, er yderst velfungerende og kan varetage den funktion, som nævnet beskytter.

Som forslaget er her, må vi i Dansk Folkeparti sige, at vi synes, det er noget pjat, at ministeren er blevet presset, hvad jeg har en formodning om, til at bevare dette nævn i den politiske kor-

rektheds navn. Ministeren er i medierne blevet skoset for at ville nedlægge nævnet, hvilket vil være relevant, men har åbenbart fået kolde fødder og vil nu lade det blive permanent.

Vi i Dansk Folkeparti mener, at hvis der overhovedet skal være tale om, at man opretholder Ligestillingsnævnet, så skal det være med en klausul om en revision efter 2 år og med en midtvejsevaluering efter 1 år, hvor der skal være hjemmel til at kunne nedlægge nævnet, hvis det er helt uden relevans, af den simple årsag, at der var sket en fejl ved ikke at tage børnepasningsorloven med i nævnets praksis. Selv om børnepasningsorloven er ophævet med virkning for børn, der fødtes efter 1. januar 2002, vil der i en årrække være mulighed for at afholde børnepasningsorlov for de børn, der er født før denne dato, og det vil derfor være relevant i endnu en periode at kunne rejse sager om præcis dette.

Det vil være noget, vi ville kunne være interesseret i at diskutere under udvalgsarbejdet, men at stemme for opretholdelse af nævnet kan der ikke fra Dansk Folkepartis side være tale om.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Nu kommer det jo ikke bag på mig, at Dansk Folkepartis ordfører er så afvisende over for ligestillingsnævn. Faktisk har jeg meget svært ved at huske nogen som helst ligestillingsmæssige initiativer, som Dansk Folkeparti har stemt for, men det kan jo være, at fru Louise Frevert kan give mig en reminder om det.

Tværtimod er jeg lidt ked af, at det lyder, som om Dansk Folkeparti nu er røget med på Venstres ideologi om, at bare fordi man har noget, der hedder et nævn, eller noget, der hedder noget andet, så skal det hurtigst muligt nedlægges. Det er vel alt andet lige bedre at sidde på en trebenet stol, også når det gælder ligestillingsarbejdet, end en tobenet stol, den skal balancere lidt mere.

Jeg vil så høre fru Louise Frevert, om ikke hun er enig i, at mange af de ankenævn, vi i dag har, f.eks. Arbejdsmarkedets Ankenævn, jo ikke har kompetence til at behandle mange af de her ligestillingsmæssige sager, og at det, der er tale om her i dag, er et juridisk ankenævn, der har et individuelt sigte, medens mange ankenævn jo faktisk har partssigte, altså hvor man i de konkrete sager skal tage hensyn til store parter frem for det enkelte individ.